

**Judicium Grave à Domo Dei, Omnibus Templorum,
Processionum, Et Qvorumvis Sacrorum, Dum Irreverenter
& Impie Divinis assistunt, Dehonestatoribus formidandum**

Pragae, 1670

Caput IV. Res, & Loca sacra dehonestantes, horrendis Suppliciis à Deo
mactantur.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54878](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54878)

incantâ eorum augmentatione texentes, non
 timentes ex eo districti Iudicis examinatione
 damnari. Quapropter summopere omnibus fi-
 delibus procurandum est, ut nihil in Ecclesia
 inhonestum, aut cogitatione, aut dicto, aut
 facto gerant, nè peccatis pro quibus absolvendis
 confluxerant, peccata accumulantes, non ab-
 solutionem peccatorum acquirant, sed magis
 funes sibi accumulent. Plures SS. Patrum in
 hoc genus hominum invectivas & Philippi-
 cas, per decursum afferemus.

CAPUT IV.

*Res, & Loca sacra dehonestantes, hor-
 rendis Suppliciis à Deo mactantur.*

Nemo credo est qui dubitet, Tempia no-
 stra, Sacrificia, Ceremonias, & Sancta,
 quantò antiquis illis sunt sacratiora, tantò
 injuriam & contemptum ijs illatum esse gra-
 viorem, & majore vindicandum pœnâ. Quis
 autem sufficienter assequatur, quàm atrociter
 Deus vindicârit aliquando in Lege Moysis,
 judiciò humanò levissimum Rebus sacris il-
 latum contemptum? An non gravissima vide-
 tur & formidabilis pœna, 50. millia plebis,
 & septuaginta viros Principes & Optimates,
 immisâ repentinâ à Deo morte, simul de
 medio tolli? Remiserant Philistijm Arcam
 Do-

Domini, quam septem mensibus captivam tenuerant, in fines Judææ; hanc Bethsamitæ, triticum fortè tunc metentes in valle, elevantes oculos suos (verba sunt 1. Reg. c. 6.) viderunt, & gavisæ sunt cum vidissent. Erat autem ibi lapis magnus, & conciderunt ligna plaustris, super quo Arcam Dei per vaccas illic devehit contigerat, & vaccasq; imposuerunt super ea holocaustum Domino, & immolaverunt victimas Bethsamitæ in die illa Domino. Quis hic aliquid iræ Divinæ intervenisse dignum suspicaretur? Percussit autem de viris Bethsamitibus, eò quòd vidissent Arcam Domini; & percussit de populo 70 viros & 50. millia plebis. Gravis penitus & terribilis manus Dei, si præsertim causa tantæ calamitatis & cædis attédatur. Eò quòd vidissent, inquit sacer textus, Arcam Domini. Sed numquid malo fine eam sive intuiti? numquid non cum vidissent, gavisæ de ea recepta fuerant? numquid non victimas & holocausta grati obtulerant? Abulensis q. 26. causam assignat, quòd eam intactam & nudam fuissent intuiti. Serrarius & Vatablus putant, quòd eam introspexerint, ut viderent, num Philistæi Tabulas Legis ex ea sustulissent, & aliud quid fortè indecens imposuissent; id quod suspicandi manifestum habebant argumentum, videntes ad latus Arcæ appensos ab ijs in capsula mures, & anos aureos,

reos. Lyranus aspectum illum interpretatur fuisse ex levitate animi, & sine debita reverentia profectum. Quidquid illud fuerit, quia non malo fine, aut ex contemptu factum, sed summum ex curiositate aliqua, temerè, minus consideratè attentatum est, ultra culpam venialem, iudicio plurimorum SS. PP. & Scripturæ interpretum, non ascendit, quam insuper tota illa tam numerosa, 50. millium plebis multitudo, contrahere vix potuit, cum incredibile sit, omnes eos Arcam introspectisse. Et tamen curiositatem hanc in intuenda re sacra fortè paucorum, vindicavit Dominus tam horribili strage improvisæ mortis tot millium innocentium. Ut proinde meritò consternati Bethsamitæ exclamarent: *Quis poterit stare in conspectu Domini Dei sancti huius? O incomprehensibilia revera Iudicia Dei, & investigabiles vias ejus,* Rom. I. *quis enim hic cognoscat sensum Domini, & poenam tam crudelem, non solum justissimam, sed etiam adhuc infra condignum, tantillæ iudicio nostro culpæ, agnoscat?*

Et minus offendi Deum nos putabimus, impuri alicujus hominis oculis, in sanctissima Eucharistia sese intuentis? imò illis ab Ara, & sanctissimo Sacramento sceleratè averfis, per Templum quaquaversum humanos vul-

graviter à Deo puniti.

92

vultus, & alia objecta impudentissimè contemplantis? in ejus conspectu profana, ludicra, sæcularia tractantis? irreverentissimè stantis, aut sedentis? Colloquiis inutilibus ab ejus adoratione alios avertentis? Novi ego Personas pias, & Deum timentes, quæ idcirco peccati alicujus venialis deliberati sibi consciæ, die illo sanctissimam Eucharistiam intueri non audent, indignos aspectu Creatoris sui oculos judicantes, qui ab eo voluntariè averfi, vidissent vanitatem. *Cogita apud te, monet S. Chrysoft. in Psal. 133. Quanta tibi Sanctitate opus sit, qui signa multo majora acceperis, quam qui Sancta Sanctorum tunc acceperunt. Neq; enim Cherubim, sed ipsorum Cherubim Dominum habes inhabitantem; neq; Arcam, & Manna, & Tabulae Lapideas, & Virgam Aaron, sed Corpus, & Sanguinem Dominicum, & Gratiam, qua superat humanam cogitationem, & donum inenarrabile. Quò autem majoribus signis ac symbolis, & magis venerandis Sacramentis dignatus es, eò major est præstanda à te sanctitas; & eò eris majori obnoxius supplicio, si quæ jussa sunt, transieris.*

Indixerat David, confirmato jam Regno super Univerſum Israël, publicam omnium ordinum supplicationem, ad transferendum

B 4

Arcam

Arcam Domini ex Gabaa, de Domo Abinadab, in Arcem Sion. 2. Reg. 6. *Et imposuerunt Arcam Dei super plaustrum novum. David autem & omnis Israël ludebant coram Domino in omnibus lignis fabrefactis, & citharis, & lyris, & tympanis, & sistris, & cymbalis.* Potuitne magnificentior & ad pompam splendidior Processio institui in qua præcedebant congregati à David, 30. millia virorum, omnes electi ex Israël: Arcam autem sequebatur infinita multitudo populi omnium Tribuum, omnes canentes, & quovis genere musicorum instrumentorum, omni virtute coram Domino ludentes. 1. Paral. c. 13. *Postquam autem venerunt ad Arcam Nachon extendit Oza manum ad Arcam Dei, & tenuit eam, quoniam calcitrabant boves, & declinaverunt eam.* Sive ut habetur 1. Paral. c. 13. *bos quippe lascivens, paululum inclinaverat eam.* Quis non laudabilem zelum Ozæ reputaret? Qui tam manifesto ruinæ periculo opem inclinatz in præcipitem casum Arcæ, ad motis manibus in tempore tulit. Verum, ô Judicia Dei abyssus multa! & à judiciis nostris, sicut cælum à terra, remota & elevata! *Iratu est indignatione Dominus contra Ozam, & percussit eum super temeritate, qui mortuus est ibi juxta Arcam Dei.* Sive fulmine & igne de cælo lapso prostratus, ut putat

tat Abulensis; sive repentinâ morte in vestigio extinctus, ut vult Josephus lib. 7. Antiq. c. 4. Terribilis prorsus est ista cædes, notat Salius noster ad annum mundi 2989. & mirabilis causa ejus. Nam tetigisse Arcam, & tenuisse in tanto periculo, merito potius & pietati, quàm culpæ adscribendum videtur. Ut si quis non Sacerdos cadentem in terram Sanctissimam Eucharistiam manu excipiat, nè cadat. Quid igitur sceleris, tam præcipiti & capitali animadversione digni, huic Ozæ factò inesse potuit? Tostatus opinatur Ozam periculo Arcæ perterritum, repente, præcipitanter, adeoque sine debita reverentia eam arripuisse; alii cum Josepho causam assignant, quòd cum non esset Sacerdos, sed Levita duntaxat, latus Arcæ nudum attingere præsumpsit: Alii alia suspicantur; plerique tamen omnes cum Abulensi & Saliario, ultra temeritatem quandam nihil præterea malitiæ in eo agnoscunt, siquidem nec ipsa Scriptura aliam percussionis hujus causam assignat, dum ait: *Et percussit Ozam Dominus super temeritate*, addit 1. Paralip. cap. 13. *eò quòd tetigisset Arcam*: undè etiam æternam illum salutem nullatenus amisisse, esto repentinâ morte improvise sublatum, pronunciant. Sed nunquid non labem hanc pensare debebant tot ejus antecedentia meri-

ta, & fidelissima Arcæ per tot annos (man-
ferat enim hæc in domo Patris ejus Aminadab à morte Heli usque ad 7. Annum Regni David, per annos amplius quàm 60.) cultodia, & plurima diu noctuque in ministeriis ejus exhibita obsequia?

Vos ego appello, exclamat hic S. Pacianus in parænesi ad pœnitentiam, qui Altare Domini non timeris, qui ad manus Sacerdotis, qui in conspectu Angelorum, sub fiducia innocentia acceditis, qui Divina patientia insultatus, qui tacenti Deo, veluti nescienti, pollutam animam, & profanum corpus ingeritis. Audite quid fecerit Dominus. Cum populus Hebraorum Hierosolymis Arcam Domini reportaret, ex domo Aminadab Israelitis: Oza, qui non exploratâ conscientia latius Arcæ attigerat, occisus est: Et tamen ille non ut aliquid ex ea sumeret, sed ut declinantem ad lapsum vituli contineret, accesserat. Tanta infuit Divina reverentia cura, ut audaces manus nec ob auxilium sustineret. Antiquane ista sunt, & modò non fiunt? quid ergo? desit Deus nostra curare? an ultra conspectum mundi recessit, & neminem spectat è cælo? an patientia illius ignorantia est? absit inquires: Videt ergo quæ facimus, sed utiq; expectat & patitur, & pœnitentia tempus indulget, & Christo suo prestat ut differat. Bene tu peccator, intellige,
spe-

graviter à Deo puniti.

11

Spectaris à Domino, &c. fusè deinceps in ean-
dem rem.

Absoluto Moyse Tabernaculo, omnibusq;
ad Sanctuarium requisitis, erecto etiam in
Sacrificia Altari holocaustorum, cum Fra-
trem suum Aaronem in Pontificem, Filiosq;
ejus Nadab & Abiu in Sacerdotes legitime cō-
secrasset, octavo à consecratione die, primum
& solenne Sacrificium à Neo-Pontifice cele-
brandum toti populo indixit, Levitici cap. 9.
& 10. Quò adveniente, postquam Aaron vi-
ctimas & hostias super Altare imposuisset,
apparuit gloria Domini omni multitudini. Es-
ecce ignis egressus à Domino, devoravit holo-
caustum, & adipem, qui erant super Altare.
Arreptisq; Nadab, & Abiu Filij Aaron ihu-
ribulis, posuerunt ignem & incensum desuper,
offerentes coram Domino ignem alienum, quod
eis preceptum non erat. Egressusq; ignis à Do-
mino, devoravit eos, & mortui sunt coram Do-
mino. Sic ergo subita atq; horribilis per im-
mane incendium mors, hausit primogenitos
summi Sacerdotis: Viros divinitus ad Sa-
cerdotium dettinatos, Viros dignos à Deo
habitos, qui nominatim ab ipso evocarentur
in montem Sanctum, Exod. 24. in quo Divi-
næ visionis participes fierent. Et quidem hau-
sit ipso primo Ministerii sui die, & ob culpam
in hoc genere primam, & Abulensis, Saliani,

Cog-

Cornelij à lapide, iudicio levissimam & venialem. Quæ enim fuit hujus vivi comburii causa? quòd ignem sacrum ex Altari holocaustorum non acceperint, sed communem aliunde, super quo adoleverunt incensum coram Domino, in altari thymiamatis. Id quod fecerunt, vel ex imprudentia, qualis solet contingere iis, qui novi sunt in aliquo munere, vel ex oblivione præcepti, vel ex quadam incuria, arbitantes perinde esse quocunq; igne uterentur ut reputat Abulen. q. 4. in v. 10. Levit. Cornel. autem à Lapide ait eos viso igne cœlitus delapso, novitate miraculi partim exultantes, partim perculsos ac perturbatos, non ausos fuisse accedere ad Altare, ut inde sacrum ignem acciperent, nè & ipsi deciduis flammis involverentur, inq; ea perturbatione aliunde festinanter accepisse, prout etiam Scriptura innuere videtur, dicens, *eos arripuisse thuribula*. Sed mirum voluit Deus hanc pœnâ ostendere, quantæ curæ sibi sit, ut cultus suus rite religiosèq; obeatur, quando modicam, ut apparet, culpam, capitalem ipse judicaverit.

Et minori zelo accendi putabimus Deum in nos, qui in Templo, ante Altare, ardente super illud cœlestibus flammis corporis & sanguinis Dominici holocausto, igne interrim, eheu quàm alieno & profano! utinam &
non

non infernali, spurco, venero urimur? & pro olenti thymiamate, graveolentissimos fœtores naribus Christi afflamus? Si non incensum, sed mordacissimus abs te, ac graveolens fumus ascendat, inquit S. Chrysoft. hom. 74. in Matth. quibus suppliciiis dignus eris? quis autem iste fumus est tam gravis atq; molestus? Multi ad formas mulierum aspiciendas, & Adolescentulorum pulchritudinem curiosius intuendam in Ecclesiam veniunt. Deinde non miraris quomodo undiq; fulmina non deferuntur? quomodo cuncta funditus non evertantur? hac enim non fulminibus solum, sed etiam gehenna supplicio dignissima sunt. Quid facis homo? mulierum speciem curiosius in Ecclesia perscrutaris? nec horrescis tantâ Deum afficiens contumeliâ? prostribulumne tibi videtur Ecclesia, & foro ignobilior? Papa! Mensa Mysteris instructa est, loquitur idem hom. de Euchar. in Encœniis, & Agnus Dei pro te immolatur, ignis spiritualis ex sacra mensa refluit, Seraphin adstant sex alis faciem regentia, omnes incorporeæ Virtutes pro te cum Sacerdote intercedunt; Ignis spiritualis è cœlo descendit, sanguis in cratere in tuam purificationem ex immaculato latere haustus est, & non erubescis? revereris & confunderis? neq; Deum tibi propitium facis? non conscientia tua judicat te ô homo? imò verò judicat

aper.

38 *Cap. V. Impietas erga Sacra*
apertissimè, & longè magis, quàm vetera
sacra dehonestantes, reum mortis esse pro-
nuntiant.

CAPUT V.

*Contemptus, & Vilipensio Rerum sacra-
rum, Regna evertit, & Bonis ac Hono-
ribus, quibus Mortales Pietas do-
naverat, exuit.*

Pietas ad omnia utilis, quàm vetus, tam
verissimum, est adagium; sed maximè ad
acquirenda, & conservanda Imperia, supre-
mos Regnorum fasces, & amplissimos hono-
res. *Quicumq; honorificaverit me, glorificabo
eum*, promittit Dominus 1. Reg. 2. nec mi-
nùs sæculis omnibus, in novo & veteri Te-
stamento pergit adimplere. *Puer Samuel
ministrabat Domino* in Templo Hierosolymi-
tano 1. Reg. 3. & infima licèt obsequia, o-
mni tamen diligentia & reverentia accura-
bat; *aperiebat enim ostia Domus Domini*, il-
lam everrendo, & purgando mundabat, &
lucernam in perpetuas flammis accendebat.
Et quod putas hujus pro decore domus Dei
zeli recepit præmium? in supremum cul-
men Imperii, super universum Israël, ex
vilissima sorte evehctus, *judicabit Israël in
Maspha*; sic ut meritò de hac ejus sorte vati-
cinans